

Миколаївна та син Андрій.

Сухий Микола Мефодійович трагічно загинув 28 травня 1998 року, похований на цвинтарі у рідному селі на Вінниччині. Син Миколи Мефодійовича Андрій важко переживав втрату батька, і невдовзі після його смерті помер.

В. М. Маурер, О. В. Токарева

ТОЙ, ХТО ВМІВ ЛЮБИТИ...

**(До 75-річчя від дня народження
доцента В. М. Портного)**



У 175-річній історії керівників лісогосподарського факультету постать декана, доцента Володимира Миколайовича Портного займає особливе місце. Добрий за вдачею, надзвичайно м'який за характером, інтелігентний, з енциклопедичними знаннями, товариський, з відкритою душею, завжди готовий прийти на допомогу. Він належав до керівників, які замість того аби насварити винуватця чи оголосити догану – червонів, ніжковів і казав заступнику: «Ось попросив прийти у деканат студента (асистента чи доцента), а сам мушу бігти у третій корпус (у Ректорат, партком, профком), тому дуже прошу Вас, поясніть йому, що так робити не можна...». Особистою трагедією для нього було поставити студенту на іспиті або підчас захисту курсового проекту оцінку «задовільно». І якщо таке траплялося, то він переживав з цього приводу набагато більше, ніж сам студент.

Народився Володимир Миколайович 28 травня 1940 р. в с. Новаки Лубенського району Полтавської області в інтелігентній родині. Батько – Портной Микола Денисович – працював вчителем у сільській школі, а мати – Ганна Опанасівна – завідувала медичним пунктом.

У 1947 р. Володимир Миколайович розпочав навчання у сільській середній школі, 10-й клас якої закінчив у 1957 р. із золотою медаллю. Змалку допитливий юнак любив природу, навколишні ліси і з особливою повагою ставився до лісівників, їх форменого одягу і права на носіння зброї. Поряд з його рідним селом Новаки техніків-лісівників у м. Лубни готував місцевий лісний технікум. Недовго думаючи, випускник школи свідомо обрав для подальшого навчання спеціальність лісівника. До честолюбних планів Володимира Миколайовича входило закінчити

інститут, отримати фах лісівника і працювати в лісі або як батько, стати вчителем, тільки викладати не в школі, а у Лубенському лісному технікумі.

Тому після закінчення школи В. М. Портной, не вагаючись, вступив на лісогосподарський факультет Української сільськогосподарської академії, який успішно закінчив у 1962 р. дипломованим інженером лісового господарства.

Навчання в академії Володимир Миколайович надзвичайно ефективно поєднував з активною громадською роботою. За п'ять років він пройшов усі щабелі активіста: комсорг групи, курсу, факультету, заступник секретаря комітету комсомолу академії з організаційної роботи, зарекомендувавши себе, завдяки неабияким організаційним здібностям, високій виконавській дисципліні та відданості справі, з найкращого боку.

Успішне навчання та активна громадська робота визначили подальшу долю випускника лісогосподарського факультету В. М. Портного. Ректорат запропонував йому за державним розподілом залишитися в УСГА та присвятити своє життя науково-педагогічній і виховній діяльності.

Упродовж 1962–1973 років В. М. Портной працював асистентом кафедри механізації лісогосподарських робіт та лісоексплуатації, яку тоді очолював знаний далеко за межами країни професор І. М. Зима. За його наполяганням, Володимир Миколайович у 1969 р. вступає до аспірантури академії, навчання в якій завершує без відриву від виробництва в 1973 р.

У 1974 р. В. М. Портной успішно захистив дисертаційну роботу на тему: «Дослідження способів розкорчування лісосік під лісові культури у свіжих суборах Полісся» і здобув учений ступінь кандидата сільськогосподарських наук.

У 1978 році Володимира Миколайовича було обрано на посаду доцента кафедри механізації лісогосподарських робіт та лісоексплуатації. Як педагог він вирізнявся високою лекторською майстерністю, неабиякою толерантністю і по-батьківськи теплим ставленням до кожного зі студентів, незалежно від його успіхів у навчанні. Своїм педагогічним талантом він заслужив щире повагу студентства, підлеглих, колег і керівництва закладу.

Після обрання його до складу парткому академії, науково-педагогічну діяльність на кафедрі В. М. Портной поєднує з виконанням обов'язків заступника секретаря парткому академії з організаційної роботи.

У травні 1983 р. на загальних зборах колектив обирає Володимира Миколаєвича Портного деканом лісогосподарського факультету. На цій надзвичайно відповідальній посаді він пропрацював до грудня 1992 року.

На всіх посадах своєї трудової діяльності він проявляв дипломатичність і, водночас, міг постояти за інших, залишаючись при цьому по-дитячому беззахисним.

У 1998 р. В. М. Портного було обрано членом-кореспондентом лісівничої академії наук України (ЛАНУ), а у 2000 р. відзначено найвищою галузевою відзнакою «Відмінник лісового господарства України». За

особисті звитяги перед державою Володимира Миколайовича було нагороджено орденом «Знак Пошани» та медаллю «В пам'ять 1500-річчя м. Києва».

За час роботи в університеті В. М. Портной опублікував понад 50 навчально-наукових і науково-методичних праць та отримав авторське свідоцтво на винахід.

Упродовж життя Володимира Миколайовича супроводжувала дружина Лідія Василівна, з якою вони разом виховали сина Олександра Володимировича та доньку Інгу Володимирівну.

Ще однією любов'ю Володимира Миколайовича була поезія. Особливо до душі йому були рубаї Омара Хайяма, вірші Максима Рильського, Расула Гамзатова, Євгенія Євтушенка та багатьох інших, твори яких він залюбки декламував своїм друзям і колегам по роботі у часи відпочинку.

*Гей, поля жовтіють і синіє небо,
Плугатар у полі ледве маячить...
Поцілуй востаннє, обніми востаннє.
Вміє розставатись той, хто вмів любити...*

М. Рильський

Помер Володимир Миколайович 4 грудня 2007 р. Похований на цвинтарі селища Пирогово Київської області.

В. М. Маурер, О. В. Токарева